

שחקן-במאי פיטר ונרד
הומו או הומוני?

חיים אותו כדי להפכו צמח צייטן. סצנה זו יכולה להזכיר לא במעט את הטיפול שניתן לגיבור התפוח התיכני. עם כל ההגזמות, ועם המיליטנטיות הכפויה לעיני תים של הסרט, ולמרות שבעיני ישראלים הוא יכול להיראות לעיתים קצת בלתי אמין (במסביבת העיתונאים נשאל הבמאי כיצד יכול מנקה בתישימוש לחיות בדירה מסודרת ומסוארת כל-כך), ניתן ונרד בחוש דרמטי ובעיקר בחוש הזותי מפותח, והוא מנצל היטב את האפשרויות של המצלמה הציבעונית כדי להעביר את המסר שלו. העניין כולו התאפשר משום שהגוף שמימן את הסרט אינו אלא ממשלת נורווגיה, שהמימסד שלה מוצג כנבל הדימוקרטית. עיקרי בסיפור. אולי זה סוד הדימוקרטית האמיתית.

ונרד, המגלם בעצמו את התפקיד הראשי, מתאר את מעלליו של צעיר אשר אינו יכול לשאת את הכפייה של החברה הנורווגית על אלה שמסרבים להיות כמוה. הוא מתנגד לזיהום האוויר של הכרך על-ידי אינטרסנטים, הוא רוצה שיורשה לו להתלבש כאשה כשמתחשק לו ולשכב עם גבר, אם כך הוא רוצה. הוא מוחה נגד הכל. בתחילת הסרט הוא משתתף בשביתת-שבת של צעיר בתוך מיבנים שנועדו להריסה, בהמשך הסרט הוא הופך חנותו של חנווני שמעיר לו בלעג כי רק בטלנים יכולים להרשות לעצמם להסתובב בחוסר מעש במשך היום. הוא מכה את חברו לעבודה בניקוי שירותים ציבוריים, מפני שאותו חבר מתעלל במאונן אומלל שהסתתר בבית-השימוש, הוא משתולל כשמאשפזים אותו בבית-מרפא לחולי-נפש, לשם הובל מפני שאמו שוכנעה כי רק כך יוכל לקבל טיפול נכון, הוא מתנגד לסמי הארגעה שכופים עליו גם שלא לצורך. בקיצור, הוא מקים קול צעקה גדולה נגד סוג מסויים של חברה, אשר

ניתוח מוח ב"מי אומר" של ונרד
בדרך אל התפוח המכני

בחור גדל מידות, כבוד תנועה ופכד פה, קצת איטי במחשבה ובתגובות, בשם פריץ בנר, הנקרא בסרט אלברט. עם תחילת הסיפור חוזר אלברט מבית-החולים לחולי-נפש, שם אושפז בעיקבות שתייה מופרזת. השתייה, כך מסתבר בהמשך, באה אחרי שאלברט, יוצא-הדופן, נותר תמיד מחוץ לחברה בכפר, חריג שהכל לועגים לו ומתעללים בו. עם שובו, מסתבר לו שאביו הזקן העביר את חוות המישפחה לידי דודו, הוא רואה כיצד בהדרגה הוא מנושל מכבודו כאדם, מרכושו, ומכל קשר אנושי אפשרי. הוא שונה מאחרים, ואלה אינם מוכנים לקבל אותו. באמצעים פשוטים ביותר, מבחינה טכנית, מעביר רדל את האווירה המיוחדת של הכפר הגרמני, את תחושת המועקה הגדולה והולכת של אלברט, המנסה תחילה להתחבר עם בני הכפר, אחר-כך להערים עליהם, אחר-כך להתנקם בהם, ולבסוף מתאבד.

בעיני מרבית האנושות נחשבת כדוגמה של חופש וחירות.

טרגדיה מהחיים

צנת השיא בכרמ, היא סצנה דימיונית שבה הוא חולם כי הרופאים בבית-החולים פותחים את קרקפתו ומנתר

פריץ בנר ב"אלברט מדוע?" פרס הביקורת

תמונת זרות

סיפורו של אלברט הוא הסיפור של פריץ בנר, המשחק בתפקיד הראשי. במציאות, החוזר בנר אחרי הצילומים לבית-החולים, ושם מת אחרי זמן קצר, לא ברור אם באורח טיבעי או כתוצאה מהתאבדות. סיפור זה יכול להזכיר לאחדים את של ברונז אס. בסרטי של הרצוג, הדופן הנצחי המגלה שעבורו העולם זר, לא חשוב היכן הוא נמצא, או באי תקופה. רדל מעביר אותו הרעיון באמצעים פשוטים יותר, כמעט בסרט תעודי (כל שחקניו הם בני הכפר והחיספוס שלהם מהווה לא פעם תוספת אמינות) ובסופו של דבר, אולי מכל הדיוקנים של מוכי העולם הזה, הצליח ליצור את המשכנע והמעמיק ביותר בפסטיבל כולו.

האפשרויות שלו להשתלבות בחיים, כאשר למרכיב הסוציאלי יש תפקיד לא פחות חשוב מן המרכיב הפסיכולוגי בדחייתו. מאהבים לשעבר, שידעו להישאר מנותקים די הצורך מן העולם הזה, יורשים את העולם, ומפנים לו גב. היחידה שמנסה להבין לרוחו ולסייע לו היא יצאנית (שאותה מגלמת אינגריד קאוון, שחקנית שווייצית שהיתה פעם רעייתו של פאסי בינדר עצמו). בסופו של דבר, אחרי ראיון עיתונאי שבו הוא חשף יתר על המידה את עצמו ובמיוחד את אלה שהיו בקשרים

(המשך ממעמד 61)
הרדיו משדר את מישחק הכדורגל שבו זכתה גרמניה בגביע העולם, ב-1952, ב" הביסה את הונגריה.

חשיפה ומחאה

עומת פתיחה זו של התחרות רישמית, החליט גם הפורום של ה" קולנוע הצעיר להתחיל עם סרט של פאסי

התעללות בהומוסקסואל מזדקן ב"השנה בת 13 הירחים"
בדרך אל האבדון הטוטאלי

עימו (אבל העדיפו לשמור זאת בסוד), ואחרי שהסתבר לו שאפילו העיתונאי האוהד בעצם השתמש בו כחומר גלם למאמר ותו לא, הוא מתאבד. דמות גרוי טסקית של גבר שפניו מרוחים ציבעי איפור, מקופל ומקומט על המיטה שבה לא מצא עוד תשובה לתשוקותיו. גישה שונה לעניין יש לבמאי נורווגי צעיר בשם פיטר ונרד. ונרד הביא לברלין את סירטו העלילתי הראשון, מאחר שסיים אותו זמן קצר בלבד לפני תחילת הפסטיבל, לא הספיק להציע אותו לאף אחת מן המיסגרות המכובדות של הפסטיבל, והסתפק בהקרנה במיסגרת אינפורמטיבית. אלא שהתגובות היו גלגולות כל-כך, שמייד סודרו לו כמה הקרנות אחרות והסרט, הנקרא מי אומר! היה עד מהרה למעין להיט מחתרת קטן של הפסטיבל.

בינדר, אלא שהפעם מדובר בהתדרדרות הנפשית והפיסית של הומוסקסואל מזדקן. לסרט קוראים השנה בת 13 ירחים (שנת אסונות לפי המאמינים בהורוסקופים), ובמרכזו גבר שחש עד כדי כך כאשה, עד שעבר פעם ניתוח לשינוי המין. היום הוא בלה, שמן, קמטים החלו להחיש בפניו ובשרו תלוי עליו. אהובו אינו רוצה בו יותר, המישפחה שהיתה לו פעם (יש לו אשה ובת גדולה) אומנם מתייחסת אליו יפה מאד, אבל הוא אינו יכול למצוא את מקומו במחיצתה. פאסיבינדר זורק על כל העולם והומוסקסואלים, המוכר לו היטב, אור אכזרי וחסר רחמים, ומפזר את כל אשליות האושר האפשרי שצמח מפעילי התנועות העליונות באמריקה, ניסו ליצור מסביב לאידיאלים שלהם. הגיבור-גיבורה של הסרט רואה כיצד נסגרות בהדרגה, כל